

BİR

Her şeyi yazacağım, nereden başlayacağımı ve ne yazacağımı bilmesem de. Tek bildiğim bu öykünün nasıl son bulduğu.

Sonunda, İlse evden kaçıyor.

İlse, benim ablam. İlse kaçtı. Artık dönmeyecek. Dönecek olursa da, bir ıslahevine gönderilecekmiş. Bizimkiler onun sorumluluğunu artık taşıyamıyorlarmış. Emniyetteki sosyal danışman, “Hele İlse bulunsun,” dedi anneme,

“Ŗu islahevi meselesini ondan sonra dŖŖnŖrsŖnŖz.” Babam, bu konuda kendisinin de sŖz hakkı olduğunu sŖyledi; ama bu doğru değil. O tek laf sŖyleyemez!

Ben İlse'nin dŖnmesini istemiyorum. Islahevine girmesin!

Onlara hiėbir Ŗey sŖylemeyeceėim.

Annemle Kurt, onlara tŖm bildiklerimi anlatmam gerektiğini Ŗne sŖrdŖler. Babam, bŖyŖkannem ve diğerleri de aynı fikirdeydiler. Onlara hiğbir Ŗey anlatmayacağım!

İlse gitmeden Ŗnce bana, “*Bundan* daha berbat ne olabilir ki!” demiŖti. Haklıydı da. En azından kendine gŖre haklıydı. İlerde, onun yaŖına gelince, yani İlse gibi on dŖrt olunca, aynı Ŗey benim için de geğerli olur belki. İŖte o zaman, Oliver'in de çenesini tutması gerekir.

Hiėbir Ŗey bilmediėim konusunda ısrar ediyorum!

Kırmızı mantosunu giydi ve geniŖ kenarlı, çizgili bir defter almaya gideceğini sŖyledi. Tek bildiğim bu, anne!

Gerėekten baŖka bir Ŗey sŖylemedi, Kurt! Bana inanamırsın, baba!

Ben x, y ve z'li karmaŖık bir denklem ŖzŖyordum o sıra, sayın sosyal danıŖman! Ablamın ne yaptığımı takip etmiyordum!

iki

Annem bana bazen, “BŖyle bŖyŖk bir aile olduğumuz için sevinmelisin, bunun da kendine gŖre avantajları var,” der. Bizi “bŖyŖk bir aile” olarak tanımlamak kŖtŖ bir Ŗaka. Ama kimi zaman avantajları olduğu da bir gerėek. Ŗrneėin, yaŖ gŖnlerimde Ŗ  bŖyŖkannem, Ŗ  bŖyŖkbabam, annem, babam, Ŗvey babam, babamın eŖi, Ŗvey babamın eski eŖi ve altı kardeŖim bana hediyeler alırlar.

Kulaėa çok karmaŖık geliyor, ama aslında oldukça basit. Annem babamla evlenmiŖ ve ondan iki çocuğu ol-

muş. İlse ve ben. Sonra boşanmışlar, babam başkasıyla evlenmiş ve ondan da iki çocuğu olmuş. Annemse, Kurt'la evlenmiş ve iki çocuğu daha olmuş. Kurt da daha önce evliymiş. Ve o evliliğinden de bir çocuğu var.

Bu gibi durumlar, pek ender değil aslında. Sınıf arkadaşlarımdan birçoğunun annesiyle babası boşanmış, yeniden evlenmiş ve yeniden çocukları olmuş. Eski çocukları için ödedikleri nafakalar yüzünden ekonomik durumları yeni çocuk yapmaya elvermeyenleri bunun dışında tutuyorum tabii.

Annemle babam, İlse yedi yaşındayken boşanmışlar; ben o sırada beş yaşındaymışım. Sözde, zamanla anlayamamaya başlamışlar. Ancak, işin içinde başka bir mesele daha olmalı. Yoksa annem boşanma kararını böyle gizlemezdi. Bir keresinde, aşı karnemi aradığımda, o kararı belgelerin olduğu dosyada buldum. Ama daha ben kararın birinci paragrafını okuyamadan, annem kâğıdı hırsla elimden kaptı. Beni ilgilendirmiyormuş, öyle dedi. Ve kıpkırmızı kesildi.

Annemler boşandıktan sonra, İlse'yle ben önce babaannemin yanına yerleştik. Babam eski dairemizde kaldı. Annem, kendi annesiyle babasının yanına taşındı; cumartesi ve pazar günlerini İlse'yle ben de onların yanında geçiriyorduk. Annem o zamanlar bir gazetede sekreterlik yapıyordu.

Gazetenin yazı işleri bölümünde, orada editörlük

yapan Kurt'la tanışmış. İki yıl sonra onunla evlendi ve biz de babaannemizden ayrılıp, Kurt'un yanına taşındık. Sonra annem, Oliver'le Tatjana'yı doğurdu. Tatjana, Oliver'den bir yıl sonra dünyaya geldi. Tatjana'yla Oliver Kurt'a "baba" diyorlar. İlse'yle ben ona "Kurt" diyoruz. Ama Kurt'un annesiyle babasına dördümüz de, "büyükkanne ve büyükbaba" diyoruz.

Büyükannemi hiç sevmiyorum, çünkü o da beni sevmiyor. Büyükbabamsa çok sevimli biridir. Eskiden dedem de –babamın babası– sevimliydi. Ama artık iyice bunadı ve tuhaf tuhaf konuşuyor. Hatta bazen, öyle tuhaf konuştuğunda babaannem ağlamaya başlıyor. Dedem sürekli kendi kendine mırıldanıp duruyor, son ziyaretimde bana adımı ve kim olduğumu sordu.

"Ama bu Erika! Erika olduğunu görmüyor musun!" diye bağırdı babaannem.

Öyle ya, dedem ayrıca zor işitiyor da.

Bunun üzerine dedem, "Ha tabii, tabii, Erika," dedi. Ancak iki dakika sonra gene, "Bu kız da kim? Bu kızın adı ne?" diye sordu.

Ben her perşembe, okuldan sonra babaannemle dedeme giderim. Eskiden, bir yıl öncesine dek yani, İlse de benimle gelirdi. Ama dedem öyle bunayıp tuhaflaştığından beri, gelmemek için sürekli bahaneler üretiyor. Ayrıca, babaannemlerin evinin kötü koktuğunu iddia ediyor. Lahana turşusu kavurması ve kızarmış patates kokuyormuş. Doğru. Ama bu koku beni rahatsız etmiyor.

Bir kere, öyle kokan babaannemin lahana turşusu kavurması ya da kızarmış patatesleri değil. Koku, babaannemin yan dairesinde oturan Bayan Huber'den geliyor. Babaannemin mutfağı, daire kapısının hemen arkasında kalıyor. Bayan Huber'in mutfağı da kendi daire kapısının hemen arkasında kalıyor. Babaannemlerin apartmanında mutfaklarda pencere yok. Yalnızca apartman holüne açılan buzlu camdan kapıları var. Onların üstünde de, sürekli bir karışık açık duran cam havalandırma kapakları bulunuyor. Dolayısıyla, kızarmış patates ve lahana turşusu kavurması kokusu Bayan Huber'in havalandırma kapağından dışarı çıkıp, babaannemin havalandırma kapağından içeri giriyor. Bu kokuyu engellemek babaannemin elinde değil.

Geçen akşam, annem bir konuğumuza, "Eski eşimin annesiyle babası felaket bir biçimde yaşıyorlar! Felaket! İnsan, günümüzde böylesinin hâlâ mümkün olduğuna inanmıyor," dedi. Sonra da, babaannemlerin mutfağıyla odalarının nasıl görüldüğünü tarif etti. Akan sularının bile olmadığını, bu yüzden plastik bir leğende yıkadıklarını söyledi. Kocaman evlilik yataklarının ve eski partallarla dolu dört dolaplarının tüm odayı kapladığını, ayrıca yatağın altında yüzlerce kutu, bavul ve kartonun durduğunu da anlatmadan edemedi.

"Gözünüzün önüne getirsenize," dedi, "o ufacık, ağzına kadar dolu odaya bir de masa sığdırmışlar. Sahip oldukları tek masayı yani. Onun üstünde de, koskoca bir

demet çingene pembesi gül duruyor, çingene pembesi plastik gül!"

Annem bunları anlatırken, İlse onun yanında oturuyordu. İlse'nin gözleri incecik oldu. Sinirlendiğinde, tıpkı kedi gibi bakabiliyor o. Ne var ki annem, İlse'nin kedi bakışını fark etmedi. İlse'ye dönüp, "Yoksa artık plastik gülleri yok mu?" diye sordu.

"Bu kadar merak ediyorsan, git kendin bak!" diye tısladı İlse; sonra da ayağa fırladığı gibi, koşarak çıktı odadan.

Annem onun peşinden şaşkın şaşkın baktı; konuğumuzsa, bu yaştaki genç kızların genelde böyle olduğunu söyledi. Ardından annem, sorusunu bana yöneltmeye kalktı. Ama ona, babaannemin plastik güllerini üç adet plastik hezaren çiçeğiyle değiştirdiğini açıklamama kalmadan Kurt, "Kahretsin, Lotte, böyle saçma şeyler sormaktan vazgeç artık!" diye bağırıldı.

Bunun üzerine, annem hızla konuyu değiştirdi.

Odamıza gittim. İlse çalışma masasına oturmuş, tırnaklarını sümük yeşiline boyuyordu. Öfkeden titrediği için, oje tırnak kenarlarındaki deriye de bulaşıyordu.

İlse bana, annemden bıktığını söyledi. Artık kendini zor tutuyormuş. Annem öyle konuştuğunda öfkeden soluğu kesiliyormuş. "Üstelik, söz konusu olan zevksizlikse," diye tısladı, "annemin İtalyan yatak odası aynası, babaannemin plastik güllerini aratmıyor, kesinlikle. Tek farkı daha pahalı olması. Ama annem, sırf evlendiği ada-